

I landets store kommuner kan man frygte, at borgere med behov for hjælp efter visitationen skal forholde sig til et katalog på størelse med det hedengangne Daells Varehus' julekatalog, når de skal tage stilling til, hvem de vil vælge som leverandør. Det er virkelig forbrugserismen ført ud i sin yderste konsekvens.

Enhedslisten ønsker også, at den enkelte borger får bedre mulighed for selv at være medbestemmende. Men netop meget specificerede kvalitetsstandarder er direkte ødelæggende for fleksibiliteten. Hvis man skal kontrollere, at borgeren faktisk får den hjælp, som vedkommende er visiteret til, er der netop behov for at specificere ydelserne i detaljer. Der er fare for et rent minuthysteri, hvor borgerens mulighed for selv at tilrettelægge hjælpen sammen med hjælperen ikke er mulig.

Vi ønsker en fleksibilitet, hvor man erkender, at ingen dage er ens, og at den bedste hjælp altid er den, der tilrettelægges i samarbejde med den, der skal yde hjælpen. Det er umuligt at se, om de firmaer, kommunen indgår aftaler med, skal kunne levere alle afarter af ydelser for at være aftaleberettiget. Skal man kunne levere både praktisk og personlig bistand med facetter som nødkald, natakutberedskab osv., eller kan man nøjes med at byde på en enkelt lille del af opgaven?

Hvis en borger vælger en privat leverandør, er det jo stadig væk kommunens ansvar, at den ældre får den hjælp, som vedkommende er visiteret til. Hvis firmaet svigter, skal kommunen altså have et nødberedskab, der kan tage over, for gamle fru Jensen med den våde ble kan ikke vente på, at kommunen og firmaet slås om, hvem der har fejlet, det får hun bare en endnu mere våd ble af, mens hun venter.

Kl. 15.00

Kommunerne skal altså bruge øget tid på bureaukrati, minuthysteri og kontrol og samtidig sikre, at der er et nødberedskab. Skrækscenariet er tydeligt: Der bliver mindre hjælp til hver enkelt borger, fordi ressourcerne bindes i administration og profit til de private virksomheder.

Vi kan ikke forstå, hvorfor regeringen ikke i stedet koncentrerer sig om at definere nogle mindstestandarder, som kommunerne skal leve op til, og så lade den enkelte kommunalbestyrelse selv bestemme, hvordan den vil tilrettelægge hjælpen, og helst i et samarbejde med de ansatte.

Den største udfordring på hjemmeplejeområdet er faktisk personalemangelen. Det er svært at rekruttere elever til social- og sundhedsud-

dannelsen, og det er svært at fastholde personalet i sektoren. Nedslidningen er enorm, hvilket ses af sygefravær, antal af arbejdsulykker og personalegennemstrømningen. At give både de ansatte i kommunerne og de private firmaer mere tryghed i ansættelsen – for det bliver jo konsekvensen at et helt frit leverandørvalg – gør ikke branchen mere attraktiv. Ingen leverandør kan jo være sikker på, hvor mange kunder man har, og derfor heller ikke give personalet den fornødne tryghed i ansættelsen.

Mange forskellige leverandører er ødelæggende for det tværfaglige samarbejde, der bør være en hovedhjørnesten. Samarbejdet – mellem socialrådgiverne på pensionskontorerne, ergo- og fysioterapeuterne, hjemmesygeplejerskerne, social- og sundhedshjælperne, de, der laver de forebyggende samtaler, og de praktiserende læger – bliver om ikke umuliggjort så i hvert fald besværliggjort, når ydelserne spredes ud over et utal af leverandører.

Allerede med de nuværende regler, som vi har været inde på tidligere, kan en modtager af praktisk bistand jo godt selv vælge sin leverandør, hvis kommunen godkender vedkommende, men det er begrænset, hvor mange der vælger det. Så taberne i det leverandørcirkus, vi nu skal se, bliver de borgere, der har allermest behov for hjælp, og så de ansatte.

Borgerne ønsker tryghed og sikkerhed i leverancerne. De vil kunne være sikre på at få hjælp, når de har brug for det. Og så ønsker de mere fleksibilitet; mulighed for at vælge at gå en tur i stedet for at få støvsuget eller vælge hoved rengøring af badeværelset og til gengæld droppe noget andet. Kort sagt: At de selv fra gang til gang kan aftale med hjælperen, hvad der er mest behov for den dag.

Frit valg af leverandører er ikke til gavn for de borgere, der har brug for hjælp. Det er et rent ideologisk stunt, hvor markedskræfterne slippes løs, uden at man har gennemskuet konsekvenserne, og uden at man har taget udgangspunkt i at definere, hvad problemet er, og hvordan vi bedst muligt løser det.

(Kort bemærkning).

Flemming Oppfeldt (V):

Enhedslistens DDR-samfund, hvor der skal være én leverandør af alt fra vugge til krukke, er Venstre ikke tilhænger af.

Jeg vil bare stille et spørgsmål til fru Line Barfod. Hun sagde: Hvis den private leverandør svigter, er det alligevel kommunerne, der skal